

El cartell rosa de la Diada

written by Cristina Farran | 11 de setembre de 2021

El cartell de la Generalitat amb motiu de la Diada ha aconseguit desbancar les discussions sobre la idoneïtat de la coreografia de l'ANC.

No està mancat d'importància el que es diu o es deixa de dir en un cartell, l'estètica, l'ús dels colors, de les imatges, són de gran importància. Des de fa força anys, els cartells han servit per vendre'ns cotxes, perquè fem més esport, perquè comprem coses que no necessitem, perquè ens decantem per una marca de rom, de vi, de xampany, perquè comprem una aspiradora, i fins i tot per cridar els joves a la guerra.

Per tant, amb el benentès que el cartell de la Generalitat amb motiu de la Diada no és sols una qüestió estètica, procedim a analitzar-lo.

Els colors que s'han fet servir fins ara per reivindicar la voluntat d'independència de Catalunya, el groc i el vermell, hi han desaparegut. La senyera no s'hi veu enlloc, i evidentment tampoc una estelada. Els llaços grocs, símbol de les reivindicacions dels darrers quatre anys, han quedat enrere.

En canvi, hi domina el color rosa. Vull recordar que la majoria de colors s'associen a determinats sentiments o situacions, per exemple, el vermell es relaciona amb la ràbia, la ira, la sang, la violència; el verd, amb la natura; el blau és el color del cel, de l'univers; el blanc, el de la virginitat, dels éssers immaculats; el negre és fosc, ombra, nit, mort. Potser no hi estareu d'acord, però el rosa és el color preferit de les nenes petites, el color dels contes de fades i de l'amor, per tant és el color de la infantesa i la innocència, de l'acceptació dels problemes sense lluita.

L'ocell, les fulles i el músic són símbols tradicionals de pau, és a dir, de manca de lluita i enfrontament. El pit-roig podria molt bé ser un colom amb fulles d'olivera al bec. La

música és allò que sempre ens han dit que calma les feres, és per tant, portadora de pau, fa que deposem les armes i ens fa germans que s'estimen i es perdonen.

La paraula Catalunya també ha desaparegut, ara els catalans som una part de la humanitat, per tant també d'Espanya. Catalunya ja no existeix com a ens diferenciat. No hi ha nació, perquè no hi ha símbols que la identifiquin, ni tan sols hi ha el nom d'aquesta nació.

La persona de Pau Casals té un vessant catalanista, però aquí s'apel·la al seu vessant humanista. Pau Casals ens diu que som una part de la humanitat (concepte desitjable com el que més), i per tant ja no cal diferenciar-nos de l'entorn, és millor barrejar-nos-hi.

L'avantatge de dir les coses amb imatges en lloc de dir-ho amb paraules és que no ho pots rebatre, sempre et poden dir que sols és un cartell. A més, el cervell no ho analitza tan fàcilment perquè les imatges no parlen al nostre pensament cognitiu sinó a l'intuïtiu.

Per tot això, no hi ha cap altra manera d'interpretar aquest cartell que com una claudicació en tota regla, un canvi de rumb. Es fa creu i ratlla amb el passat per encetar una nova etapa en la qual ja no es parla de la independència del país.

El que cal preguntar-se ara és, si això ens ho diguessin amb paraules i no amb cartells, caldria demanar explicacions al Govern?